

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 37

15. září 2019

Cena: 8 Kč

Viděli jste někdy varhaníka tančit ve varhanách?

Já ano!!! Ruce, nohy, tři manuály, pedál, spousta rejstříků, jazýčků, spojek, měchy a píšťaly – to všechno se v rychlém tempu šestnáctinek slévalo do pohybu, který se v chrámovém prostoru projevoval jako nádherný bohatý zvuk varhan, ale zblízka u nástroje to byl právě tanec. Ano, takto lze celým tělem a hudbou chválit Hospodina. Pokud se to umí...

A kdeže jsem to zažila? Na už 26. varhanickém kurzu v Jablonci nad Nisou. Na tamní faře jsme se během osmi společných dní cítili jako členové rodiny! Pravda, spali jsme na internátu. Jenže po snídani a ranním ztišení s námi už moc klidno nebylo. Celodenní zázemí – k občerstvování se, k popovídání, k procvičování dechu, zpěvu či hry na klávesy – poskytovala modlitebna na faře pro dvacet lidí a nakonec také pro společné večere. Zkrátka si naši hostitelé, manželé Mlýnkovi, za ten týden (12. - 20. srpna) neoddechli.

Pro zdárný průběh kurzu už předem zajistili účastníkům možnost hrát na krásné varhanní nástroje ve sboru Dr. Karla Farského, také v evangelickém sboru a starokatolickém kostele, v koncertní síni sv. Anny a ve farním kostele ve Mšeně na okraji Jablonce. A to se pak ještě v závěru kurzu stali našimi průvodci při výletu s připomínkou prvního patriarchy, Dr. Karla Farského.

To jsme v poslední den vyrazili konvojem od Farského sboru na Farského náměstí v Jablonci, navštívili semilský sbor téhož jména a u škodějovského památníku a půvabné lesní kaple jsme v modlitbě poděkovali za Farského životní úsilí. Odpoledne nás uvítal farář Vl. Hrabá ve vysokém Farského sboru. To pondělí nám počasí nijak nepřálo a na Kozákově nebyla vidět ani špička rozhledny, ale do Jablonce jsme se přece vraceli s pocitem pěkně stráveného společného dne. Jablonec sám skýtal po celý týden možnost mezi pilným varhanním cvičením si aspoň zběžně prohlédnout město světově vyhlášené bižuterie. Náš čas však bezkonkurenčně patřil varhanám: skupinu začátečníků každý den o něčem důležitém poučil br. Lukáš Rýdlo, individuálně se jim věnoval br. Dr. Kovalčík, pokročilí si chystali skladby pro nedělní koncert. Pro ten ostatně po odpolednách cvičili účastníci i sborový

zpěv, který s nimi pilovali Jakub Kubis (talent z Ostravy), Zdeňka Rýdlová a Zdeněk Kovalčík, korepetovala Eva Dziadziová. Koncert v jabloneckém sboru byl v neděli večer hojně navštíven a vyzněl k radosti všech zúčastněných. Vystoupili na něm také Angelika Bártová, Martin Brádle, Andrea Koukolová, Jiří Krhut, Miroslav Mísár, Karel, Zora, Jana a Jakub Mlnářikovi, Alena Plátková a pěvecký sbor sestavený z účastníků, hrálo se na varhany, klávesy, flétnu i saxofon.

Obvyklý rytmus ranních zamyšlení a večerních pobožností, které vedla J. Wienerová, zpestřila ve čtvrtek Salajkova songová bohoslužba sloužená Z. Kovalčíkem. V sobotu večer jsme spolu slavili biblickou večeri.

Tento varhanický kurz je každoročně otevřen těm, kdo se rozhodli doprovázet nedělní bohoslužby na kůrech našich sborů. Skýtá širokou paletu možností: pro začátečníky, pro pokročilé i mistry.

Je to ovšem také společenství, jež si někteří oblíbili natolik, že si nedají ujít, a je to i možnost potkat se s Kristem v tomto světě jiným způsobem, než je obvyklé. Právě ti „skalní“ vděčně vzpomínají duchovního působení předchozích spirituálů kurzu – farářky Slávky Skálové z Brna a patriarchy Josefa Špaka, po nichž se této služby ujal vedoucí kurzu. Ostatně po celá ta dlouhá léta (tedy víc než čtvrt století) kurz vede a zajišťuje církevní kantor PaeDr. Zdeněk Kovalčík, nyní farář ve Zlíně. Jeho pracovní nasazení je korunováno radostí účastníků ze společné práce a jejich rozhodnutím být církvi ku prospěchu svým uměním.

Bud' Pánu Bohu dík, že jsme ho mohli takto spolu chválit.

„Nás zavolal jsi, Pane, my proto přišli sem...“ **Jana Wienerová**

Fotografie Jiří Koflák

Setkání u památníku v Sudoměři

Církev československá husitská společně s obcí Čejetice a s Armádou České republiky, zastoupenou 25. protiletadlovým raketovým plukem „Tobruckým“ Strakonice,

vás při příležitosti 595. výročí smrti Jana Žižky z Trocnova v rámci projektu Odkaz české reformace srdečně zvou na setkání u Památníku Jana Žižky z Trocnova v Sudoměři

v sobotu 5. října 2019 od 14.30 hodin,

které se koná pod záštitou patriarchy Církve československé husitské ThDr. Tomáše Butty a plzeňského biskupa Církve československé husitské ThDr. Filipa Štojdl.

V PROGRAMU:

- Husitský chorál
- Úvodní slovo - ThDr. Jiří Vaniček

Projevy a pozdravy

- Patriarcha CČSH ThDr. Tomáš Butta, Th.D.
- Zdravice obce Čejetice
- Europoslankyně Ing. Radka Maxová
- Plzeňský biskup ThDr. Filip Štojdl
- Starostka města Husince Ludmila Pánková
- Představitel AČR Pplk. Ing. Alan Dubový a příp. další představitelé veřejného a kulturního života

Historická reflexe

„Aktuální význam české reformace“ - MUDr. Bohumil Ždichynec, CSc.

Vystoupení Pozounového tria Tritonus

Pietní akt /položení věnců/
ukončený požehnáním patriarchy CČSH a státní hymnou

Hudební spolupráce

Pozounové trio Tritonus - Ing. Libor Čech, Libor Čech jun. a Jiří Pichlík
Program je uskutečněn též ve spolupráci se Sbořem dobrovolných hasičů z Čejetic, Sudoměře a Mladějovic a za laskavé podpory Ministerstva kultury ČR, obce Čejetice a Armády České republiky

Přednáška v Karlíně připomene 600. výročí počátku husitských válek

V letošním roce vzpomínáme 600. výročí počátku husitské revoluce, která začala první pražskou defenestrací 30. července 1419 a jejíž spád urychlil skon českého krále Václava IV. Průběh těchto dramatických dějinných momentů se podařilo hlouběji objasnit až v posledních letech.

Nový pohled na převratné události, zasazené do širších evropských souvislostí, přiblíží přednáška prof. PhDr. Petra Čorneje, DrSc., která se uskuteční v rámci tradičního Setkání 3. věku v zasedací místnosti náboženské obce v Praze-Karlíně (Vítkova 13) v úterý 24. září 2019 od 15 hodin.

Pořádá Městská část Praha 8 ve spolupráci s NO a Literárně dramatickým klubem Dialog na cestě. **Markéta Hlasivcová**

Mariánský sloup a jeho historicko-politický kontext

Sloup Neposkvrněného početí Panny Marie vzniká jako výraz poděkování za uhájení Prahy proti Švédům a ukončení třicetileté války. Byl projevem poděkování císaře Ferdinanda III. Starému a Novému Městu za statečnou obranu proti Švédům a výrazem vděčnosti Panně Marii za podporu v tomto boji. Sloup vyhotovený dílnou sochaře Jana Jiřího Bendla byl vztyčen v září roku 1650 a byl posvěcený 13. července 1652 za účasti císaře Ferdinanda III.

V širším dobovém a historickém kontextu však nelze nevidět protireformační charakter tohoto sloupu. Císař Ferdinand III. v září 1649 vydal patent, ve kterém nařizoval, aby úřady netrpěly protes-

tantské kazatele a aby se tvrdě zakročilo proti zbývajícím nekatalíkům v Čechách – ti měli být domluvy i přísností dovedeni ke

konverzi. Další rekatolizační patent byl z května roku 1651.

V případě vztyčení Mariánského sloupu šlo o odevzdání Prahy pod mariánskou ochranu. Obdobné sloupy s tímto zasvěcením vznikly v Mnichově a ve Vídni. Císař založil nadaci na financování každodenních pobožností u sloupu, které se konaly každou sobotu. O mariánských svátcích se konala procesí z Týnského chrámu. Císař Josef II.

Dokončení na str. 4

Je to s těmi mladými čím dál tím lepší...

Neslibujte, co nechcete splnit. Třeba věrnost až do smrti. Z křesťanského pohledu je to sice smilstvo, ale nevylepšíte to, když k němu přidáte křivopřísežnictví. Tohle třeba slyší snoubenci, když přijdou na přípravu – a chodí jich docela dost. Jen vzácně jsou ostražitě zamlklí, jasná většina je velmi dychtivá. Nemají ostych o sobě mluvit a když se ptají, čekají

i osobní odpověď a tu berou vážně. Nepřijímají ji hned za svou, ale názor faráře je něco, nad čím chtějí přemýšlet.

PROMYŠLENOST KROKŮ

MÍSTO FORMÁLNÍHO PŘÍSTUPU

Jsou jiní, nejen než jsme byli my, jsou i jiní, než byli snoubenci před k deseti lety. Rok od roku je to lepší.

Mám proto v souvislosti s generací, která přichází, velkou naději, protože oni více a sami za sebe své kroky promýšlejí. V tomhle nevidím rozdíl mezi těmi, kteří přicházejí i po letech soužití a na obřadu budou běhat jejich děti, a těmi, kteří dost rozehvěle očekávají svoje „poprvé“ o svatební noci. (Jo, i takoví ještě dneska jsou!)

Před těmi deseti, patnácti lety byla svatba něco, co prostě zodpovědní lidé dělají. Svatbu brali mnohem formálněji. Společenský tlak na „sezdanost“ ale dnes ve společnosti zmizel. Ekonomicky je výhodnější se nevdát, a že se dítě jmenuje jinak než jeden z rodičů, je běžné. Přesto přicházejí a chtějí se brát. Uvědomují si, že manželství je něco jiného než žít na hromádce. Cítí, že by to ještě něco chtělo.

CO CHYBÍ...

Razítko? Oddací list? Společné příjmení? V tom to přece být nemůže! Tak se společně snažíme přijít na to, v čem ten rozdíl je. V čem je ono „kouzlo razítka“, které nepotřebují na to, aby se měli rádi, aby spolu žili a měli děti. Svatbu tedy chtějí a chtějí, aby byla osobní, aby to byla skutečně jejich svatba. Ne úřední úkon. Takhle vnímají svatbu na matrice – jako neosobní akt, kde se stát ptá, jestli „ano“, státu se odpovídá a stát tuto odpověď zaeviduje, čímž ze dvou nezávislých jedinců učiní institut pro sdílení majetku a výchovu dětí. Tito lidé jsou skoro vždy církevně nepraktikující, jen tu a tam věří v osobního Boha, velmi často ale silně vnímají spirituální rozměr lidského života. Tak přicházejí za farářem v očekávání, že by zrovna pro tohle mohl mít pochopení,

a čeká je několik setkání. Během nich se ale nedozvědí vlastně skoro nic nového. Obecné psychologické poučky, pár biblických příběhů, pár příběhů ze života jiných manželských párů. Ale znovu přitom objevují ty staříčké pravdy.

Někteří mají za sebou rozpadlé vztahy. Musí si přiznat, že v něčem selhali. Zvláště ti, co použijí vazbu „šťastně rozvedený“. Jako farář můžu být tvrdý až drzý. Rozvedený člověk není zkušenější, jen omlácenější (říká Jeroným Klimeš). A nese si v hlavě a srdci zkušenost, že utéct ze vztahu se dá a neumírá se na to. Je to ale těžké břemeno a je třeba si je jako břemeno přiznat, jinak bude mít dotyčný cukání utéct příště zas.

ZE DVOU JÁ VZNIKÁ JEDNO MY

Nad adamovským „proto opustí muž své rodiče...“ mluvíme o přetrhání starých vazeb. O nutnosti opustit starou rodinu, staré vztahy, protože vzniká něco nového. I tady vidím výrazný posun k lepšímu. Jsme v bohaté společnosti, ti mladí už jen málokdy bydlí u rodičů. Už dávno se naučili samostatnosti.

Tak může vzniknout jedno tělo. Sejdou se housle a smyčec, tedy muž a žena. Jsou různí, ale dohromady to dá tu správnou muziku. Motiv jednoho těla světské právo neuměle reflektuje myšlenkou společného jmění manželů. Ale jde o víc. Péče o druhého – to je jako usmát se sám na sebe do zrcadla. Je to rozpoznání, že jsme housle a smyčec a jedno bez druhého ztrácí smysl. Ze dvou já vzniká jedno my. A my si znovu a znovu opakujeme, že to jedno tělo jsou jen a pouze oni dva. Nesmí mezi ně lézt ani jejich rodiče ani jejich přátelé, ale ani jejich děti. Až děti vyrostou, vypadnou z baráku a oni dva dál budou

manželé. Dál budou jedno tělo. Už teď mají slyšet o syndromu prázdného hnízda. Jsou smutná manželství, ze kterých se stal institut pro sdílení majetku a výchovu dětí. Ne provázek dvoupramenný, ale dva provázky, které roky visely vedle sebe „kvůli dětem“. A když tohle skončí, už nemají proč být spolu. Roky se o to nesnažili – měli jen ty vnější držáky, co je spojovaly, a teď se po 20 letech manželství rozvedou.

SVATEBNÍ SLIB

Centrální téma našich debat je svaatební slib. Není to výkřik horoucího srdce, to už mají zpravidla za sebou, ale uvážlivého rozumu, a právě proto je tak zásadní promýšlet, co v tom slibu bude. V rozhovoru vyvažujeme jednotlivá slova, která při obřadu zazní. „Slib dokáže posílit roztřesené srdce,“ řekl Gimli Elrondovi v Tolkienově Společenstvu prstenu. V okamžiku manželské krize může člověku pomoci ji překonat i to, že něco slíbil a už sám kvůli sobě bude chtít svůj slib dodržet.

Slíb si říkají snoubenci vzájemně, ale jde zároveň o veřejné vyznání. To, co katolická tradice popisuje jako okamžik, kdy si snoubenci před církví udělují svátost manželství. Tady je asi nejzřetelnější ono „kouzlo razítka“, tedy rozdíl mezi životem na hromádce a životem v manželství. To, že se dívají vzájemně do očí, a před svědky, rodinou a kamarády říkají něco, co mají promyšleno a za čím stojí. Tento okamžik prožívají všichni s naprostou vážností, právě tak jako pozhennání, které dostávají. Uvědomují si, že skutečně začíná něco, co nebylo, ať už spolu stihli prožít cokoliv.

Jaroslav Pechar
(Český bratr 6/2019)

Židovská sobota

Se svěcením svátečního dne bývaly odjakživa potíže. Nepřestaly ostatně dosavad a je třeba stále si klást otázku: co je den sváteční a jak rozumět jeho svěcení?

Starý Izrael a židovstvo Ježíšových časů ustálilo své náboženství do zvyků a podrobných předpisů. Tot' se ví, že sobota nečinila výjimku. Byla dnem bez práce, dnem klidu. Ký div, že je Pán Ježíš nazván ústy pravověrných výtržníkem! Práví, že je sobota pro člověka. Uzdravuje v sobotu. Koná své dílo v sobotu.

Není však dnes téměř člověka, který by se ho nezastal. Víme však dobře, proč je nám sympatické Ježíšovo boření starých zvyků a předpisů o dodržování soboty? Sváteční den byl ustanoven k tomu, aby nám po šesti dnech lopoty připomenul život v ráji. Řečí novozákonní bychom prohlásili, že je připomínkou Božího království.

Dozajista nevyšel Ježíš ke svému dílu v sobotu z pouhé kratochvíle nebo aby dráždil pravověrné. Nedával se nikdy svádět touhou po prázdných lidských soubojích, jak jsme třeba k tomu náchylní my. Konal své dílo toliko pro svého Otce a neznal pohnutek jiných. To musí vědět každý, kdo „drží neděli“ pro sebe.

Ježíšovo konání díla v sobotu bývá příjemné mnohým jako ospravedlnění vlastního nedělního kvatování. Cení si Ježíšova příkladu jen potud, pokud potvrzuje jejich vlastní nechuť k vůbec nějakým zásadám a náboženským obzvláště. Tito nepřátelé zásad jsou právě takovými Ježíšovými stoupenci, jako oni podráždění pravověrci s rukama od práce.

Nestačí vytrubovat, že Ježíš konal dílo v sobotu. Je nutno se tázat, co konal v den sváteční. On uskutečňoval ráj, stavěl království Boží. A tu máš správnou odpověď na otázku, co máš dělat ve sváteční den. Dělej, co chceš, jen si vezmi Krista s sebou! Jeho království budeš stavět jednou třeba rozjímáním, jindy mezi lány se srpem v ruce. Nějakého věčného návodu se sotva dočkáš. Jen aby byl ve sváteční den s tebou. Ještě o něco více, nežli má být v těch šesti dnech předešlých.

Český zápas 36/1959, autor Milan Salajka

Z kazatelského plánu

14. neděle po svatém Duchu

Vyslyš, Hospodine, modlitbu těch, kdo tebe prosí, ať poznají všichni na celé zemi, že ty jsi Hospodin, věčný Bůh. (Sírachovec 36, 16a.17)

První čtení: Sírachovec 10,12-18

Tužby pro dobu po Duchu svatém (IV):

2. Za dar odvahy bojovat dobrý boj víry až do konce, modleme se k Hospodinu.

3. Za vytrvalost v našem duchovním zápasu se silami hříchu a zla, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, dej, abychom se nedrželi falešných jistot, které nám nabízí tento svět, nýbrž ve všem spoléhali na evangelium tvého Syna! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Timoteovi 1,12-17

Evangelium: Lukáš 15,1-10

Verše k obětování: Žalm 138,3

Verš k požehnání: 2. Korintským 5,19

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, posílení tvými svatými dary vzdáváme ti chválu a vzýváme tvé milosrdenství, abys nás podle svého zaslíbení přivedl do chrámu života věčného! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 26, 36, 66, 78, 113, 163, 170

Nad Písmem

Pán uzdravuje i ve sváteční den L 13,10-17

V textu Lukášova evangelia určeného pro 21. neděli v mezidobí jsme slyšeli o ženě, která pravidelně navštěvovala synagogu ke slyšení Božího slova. Tato žena se osmnáct let nemohla narovnat pro nemoc páteře. Když ji Ježíš viděl, vložil na ni ruce a žena byla zproštěna nemoci. Taková to nemoc v přeneseném slova smyslu se nás také může týkat. Nejde ani o nemoc páteře, jako spíše o pokřivení našeho charakteru, kdy mnoho let můžeme žít ohnuti před tím, co nás ovládá, spoutává, ponizuje a omezuje. Když se mnozí odmítají sklonit před Bohem, ohýbají svá záda před mocnými a vlivnými tohoto světa, majetkem a jinými náhražkami pravých hodnot. Setkání s Kristem uzdravuje a napřimuje ohnuté a pokřivené, kteří s sebou vlečou tíhu svého provinění či těžký náklad všeho, na čem si ve svém životě zakládají. Teprve, až se člověk skloní před Hospodinem, napřimí se celý jeho život, celá jeho bytost. Potom vše kolem sebe začne chápat jinak.

V evangelním příběhu této neděle vidíme i vyhocený konflikt mezi

Ježíšem a jeho protivníky, konkrétně představeným synagogy, kterého pobouřilo Ježíšovo uzdravení oné ženy v sobotu, ve sváteční den, při shromáždění v synagoze. Vždyť se jednalo o ženu patřící do tohoto společenství, dceru Abrahamovu, jak ji označil Ježíš. Proč tedy taková reakce představeného? Tento člověk jako správce měl na starosti, aby se všichni, kteří přicházeli do shromáždění, cítili dobře a nic je nerušilo. A právě zástup nemocných by rušil shromáždění. Vždyť pohled na nemocné nepůsobí dobře na nikoho. To známe všichni. Tento představený nemohl přímo Ježíše hrubě pokárat přede všemi a místo toho oslovil zástup: „Je šest dní, kdy se má pracovat; v těch tedy přicházejte, abyste byli uzdravováni, a ne v den sobotní“... Pán Ježíš toto odmítá. Ví, že právě jeho protivníci z řad zákoníků a farizejů demonstrují tu pokřivenost, tím, že se

staví do cesty velkým Božím věcem pro své pokrytecké a krátkozraké chápání všech náboženských předpisů. Pán představeného nenapomíná, ale odpoví k celému zástupu a říká jim „Pokrytci!“ pro jejich „křivou páteř“. Žena, která trpělivě nesla svůj úděl, se dočkala svého uzdravení. Tato událost v synagoze o svátečním dni je projevem Ježíšova soucitu s trpícím člověkem, který Ježíšovým protivníkům chyběl. Oni sledovali jen své zájmy a utrpení druhých lidí je nezajímalo. My křesťané máme možnost napřimit se každý sváteční den, kterým je pro nás neděle, kdy přicházíme do našich sborů a modliteben, abychom projevili a obnovili svoji křesťanskou víru. A nejen v neděli, ale každým dnem máme myslet na naše bližní, na potřebné. Pamatujme, že nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Amen.

Jitka Pokorná

Pane, přiznáváme, že se často ohýbáme a pokřivujeme. Děkujeme, že jsi blízko nás, kteří potřebujeme narovnat a pozvednout tvým slovem. Amen.

Z názorů našich čtenářů

Stress code aneb kazateli studente, co na sebe?

Oblast módy je jedinečná. Dává nám příležitost zvyšovat si sebevědomí na základě dobrého vkusu a pohoršovat se nad módními pády našich bližních. Přineste si egoměr na Fashion Week a pokud se ego měří jako radiace, zobrazí se vám hodnota pověstných černobylských 3,6 R/h. I já mám už nějaký ten pátek čestné místo v Módním pekle.cz, ale většinou jen subjektivně radím dámám ohledně šatů na firemní večírek nebo vysvětluji pánům, že v košili s krátkým rukávem a kravatou na svatbu chodí jen malé děti nebo řidič MHD ve službě.

Každopádně módní povrchnost - které se dotkneme i v rámci letošního setkání mládeže ČČSH - by mohla svádět dobrého křesťana držet se radši dál a odívat se jako polní lilie. Nic proti listům střídavým a v přeslenech, ale ke známým kulturního člověka patří, že dokáže odhadnout, jak se odít pro kterou příležitost. I historický Pán Ježíš, jakkoliv idealizovaný, podle zpráv z Písma chodil oděn průměrně svému stavu. Nosil středostavovský oděv srovnatelný s dnešními sneakersy do 1500 Kč či polo-
botkami (na putování pochopitelně trekové boty z Decathlonu), džínami, ležérním sakem z H&M a nějakou tou košilí, trikem nebo tričkem na koňské pólo, kterému říkáme polotriko nebo polokošile. Poměry, které kritizoval, by se dnes možná týkaly lidí, co nosí kabelky Gucci, spodní prádlo výhradně Zwingli... totiž Kalvín Klein a ti, ke kterým se skláněl, dnes většinou dědí po sourozencích trika ze sekáče.

Osobně mám štěstí většinou na duchovní, kteří svou práci a zvěst, kterou hlásají, berou vážně a podle toho se odívají. Líbí se mi kouzelný babičkovský styl mnohých starších sester farářek, stejně jako přísný protestantský osmdesátkový vzhled jejich mužských protějšků (pokud si pod talár neberou hranaté lakýrky).

Líbí se mi padnoucí večerní šaty mladších duchovních, které působí tak světsky, že členům rady starších

JAK SE VE SKUTEČNOSTI OBLÉKAJÍ DUCHOVNÍ?

Nejprve konstatuji realitu. Styl odívání duchovních je shodný se stylem zbytku populace. Buď si někdo dává záležet, jako např. elegantní sestra Kopecká od sv. Mikuláše nebo lehce výstřední Sandra Silná z Brna, anebo to nepovažuje za důležité jako... jako někdo jiný, kdo vás napadne.

To je sice hezké, ale co s tím, když jsi študý chudent a zároveň tě čeká kazatelská praxe? K tomu se dostaneme.

Osobně mám štěstí většinou na duchovní, kteří svou práci a zvěst, kterou hlásají, berou vážně a podle toho se odívají. Líbí se mi kouzelný babičkovský styl mnohých starších sester farářek, stejně jako přísný protestantský osmdesátkový vzhled jejich mužských protějšků (pokud si pod talár neberou hranaté lakýrky).

Líbí se mi padnoucí večerní šaty mladších duchovních, které působí tak světsky, že členům rady starších

Osobně mám štěstí většinou na duchovní, kteří svou práci a zvěst, kterou hlásají, berou vážně a podle toho se odívají. Líbí se mi kouzelný babičkovský styl mnohých starších sester farářek, stejně jako přísný protestantský osmdesátkový vzhled jejich mužských protějšků (pokud si pod talár neberou hranaté lakýrky).

BOHOSLOVEC NA PRAXI

Člověk zraje a tříbí si styl. Asi do 17 let jsem nijak zvlášť neřešila, co si vezmu na sebe. Navíc v pubertě máte každý týden jiný styl, jednou skejťáčka, potom metalistka, jindy studentka soukromé školy...

Po dvacítce – pravděpodobný věk,

kdy se poprvé dostanete k duchovenské praxi, pokud studujete teologii hned po maturitě – už je člověk trochu umírněný. Měl by vědět, co od života očekává, jaký má cíl a za jaké ideály se jde bit do širého světa dospělých. Pokud má svůj první zdroj příjmů nebo podporující rodiče, tak je i čas na trochu dospěláckého módního experimentování.

Jako mladý kazatel / student na praxi máte výhodu, protože vás tvrdé sborové jádro nebere moc vážně a zpočátku vám odpustí kdejaký přešlap. Starší věřící jsou dojatí, že jejich unavené oči konečně po letech uzřely snad budoucího kněze, farář a lidé středního věku s vámi budou chtít řešit spoustu nových praktických věcí a děti vás budou prvních pár dní okukovat zpoza máminy sukně a až z nich opadne prvotní stud, ukáží se jako divoká tlupa vskutku bojeschopných práčat.

Myslím si, že zpočátku je nejlepší oblékat se tak, jak je vám milé, jak jste zvyklí chodit na fakultu a do kostela. Pokud je obec konzervativní, věřící vás časem sami začnou drobně ponoukat, abyste si např. nebrali sandále na pobožnosti, příliš krátké sukně atd. Pokud je to obci jedno, je dost možné, že lidé

Dokončení na str. 4

Můžete si přečíst

Vztahy bez stížností

„Vzhledem k tomu, že se sebou musíte trávit spoustu času tak jako tak, bylo by výhodné mít k sobě dobrý vztah.“ Norman Vincent Peale

„Zvláštní věc ten zvyk, lidem nikdy nedochází, co všechno dělají ze zvyku.“ Řekla prý kdysi slavná autorka detektivních románů Agatha Christie a měla svatosvatou pravdu. Jedno české přísloví také říká, že zvyk je železná košile, mluví se též o síle zvyku. A teď si představme, jak často jedeme na tzv. autopilota – s využitím oné mimovolné, nevědomé polohy fungování - i ve vztahu k jiným lidem. A když si uvědomíme, jak se do našeho jednání s druhými promítají třeba modely osvojené v nejranějším dětství, ale také naše mnohdy vykonstruované představy o těchto lidech, a jak je automaticky přijímáme, bude nám nad slunce jasné, že právě toto je oblast, na které je vskutku užitečné pracovat. Máme tu totiž docela slušné rezervy.

Právě na vztahy jako vnější obraz toho, co jsme si v duchu o daném člověku – ať už je to partner, kolega v práci, zaměstnavatel či soused – „vytvořili“, se zaměřil Will Bowen v knize Vztahy bez stížností, která je pokračováním jeho neméně pozoruhodného bestselleru Svět bez stížností. V recenzi na tuto knihu, kterou jsme v našem časopise před časem uveřejnili, jsme autora představili jako pastora amerického sboru, jenž svým nápadem, jak zabránit neustálému nářkání a projevům negativismu mezi lidmi, rozpoutal kampaň, která se začala světem šířit jako lavina. Do jeho programu, založeného na myšlence, že naše životy jsou v podstatě odrazem našich myšlenek a rozhodně nestačí si jen opakovat známé pozitivní afirmace, se postupně zapojili nejen členové místního komunitního centra, ale následně jejich rodiny, pak celé církevní sbory, školy, vězení, nemocnice a řada dalších podniků. A dosahují skvělých výsledků. Řadě lidí se podařilo celých 21 dní – to je dle vědců doba potřebná na to, abychom přeorientovali své mentální nastavení a zafixovali si nový návyk - fungovat

bez klasických negativních „výlevů“.

Jak jsme naznačili, ve své nové knize W. Bowen vychází z toho, že v životě jde primárně o vztahy (není zde možnost volby chci-nechci, vztahy jsou zkrátka nutností): a ty mohou být zdrojem radosti, klidu, pohody, ale také stresu a trvalé bolesti. Naštěstí, říká, může člověk ve vztahu k druhým ledacos ovlivnit; nikoli však tím, že se naučí pár triků, jak s lidmi manipulovat – to by fungovalo jen přechodně, ale třeba tím, že se nejprve bude ptát sám sebe, co si o daném člověku myslí, jaké soudy a příběhy si o něm vytvořil(a) a na základě tohoto neustálého vnitřního dialogu se dopracuje ke kýmžné změně. Záměrně bude formovat své myšlenky a přestane být ve vleku zkreslujících soudů. To samozřejmě zahrnuje notnou dávku empatie a snahu pochopit, proč se daný člověk chová, tak, jak se chová, a nevidět za vším hned špatný úmysl. Snahu uvědomit si, že každý z nás prožívá svou „realitu“ a nazírá tak svět svým zorným úhlem pohledu. Ne náhodou se dle autora v jedné z nejstarších dochovaných částí Nového zákona, fragmentu Janova evangelia 18,38, ptá Pilát Ježíše na to, co je pravda... Jinými slovy – jak se člověk může dobrat jasně, nepochybnitelné pravdy? Podobně se v kultovním filmu Matrix ptá Neo Morpheu, jestli svět, ve kterém se octli, je skutečný. Ten odpovídá otázkou: „Co je skutečné? Jak definuješ skutečné? Jestli za skutečné pokládáš jen to, co můžeš cítit, ochutnávat a vidět, pak jsou skutečné jenom elektrické vzruchy, které tvůj mozek nějak interpretuje.“... (str. 69)

Pokud jde o změny a životní vývoj, Will Bowen nepochybuje o tom, že se lidi měnit mohou a také to neustále dělají: „Taoisté říkají: Nevstoupíš dvakrát do stejné řeky.“ Proud stále plyne. Když stojíte na kraji proudu, voda, která je v daný okamžik před vámi, není ta samá, která tam byla před pár vteřinami, a za pár vteřin to bude zase jiná voda. Voda teče stále dál. To, čemu říkáme „proud“, zůstává, ale obsah proudu se neustále mění, protože proud stále plyne. Totéž platí i pro lidi. Každým

dnem, a někdy každým okamžikem, jsme někým maličko jiným – a někdy i víc než maličko. Vliv tohoto jevu je patrný i v našich vztazích. Jestliže se lidé neustále mění, pak jsou jejich vztahy vybudované na tektonických deskách, které se stále posouvají a přeskupují. Může z toho být nádherný tanec plný netušených objevů, anebo také desetistupňové zemětřesení, které napáchá nevyčíslitelné škody.“ (str. 45)

„Na co se soustředíte ve svých vztazích? Ptáte se na to, co vás k druhému přitahuje, nebo na to, co vás odpuzuje? ... Ptáte se na to, co byste mohli udělat pro to, aby byl šťastný, nebo na to, že nedělá nic pro to, abyste byli šťastní?“ (str. 48) uvažuje autor, aby názorně naznačil, co našemu příběhu o druhých lidech udává základní směr, a zároveň druhým dechem dodává, že není nutné, aby například lidé, kteří spolu žijí, sdíleli stejné zájmy, měli totožné povahové rysy a podobně. Naše odlišnosti neznamenají, že je něco špatně; naopak, i takový pár může žít v harmonii a skvěle se doplňovat...

Nutno dodat, že v celém procesu budování dobrých vztahů považuje autor za zcela zásadní podmínku umět odpouštět. Neutápět se v negativních myšlenkách a pocitech, kterými zraňujeme zase jen sami sebe (vzpomíná v této souvislosti vskutku přiléhavé citace Američana H. E. Fosdicka, jenž prohlásil, že když člověk nenávidí druhé, je to jakoby si sám doma založil požár, aby vypudil krysu). A za podstatné rovněž považuje při řešení problémů jít zcela jasně k věci, hovořit přímo a s tím, koho se řešení týká. Nepřehrávat si v duchu katastrofické scénáře, které nás stejně paralyzují a ničemu nepomohou, a jednat.

Sympatické a užitečné je, že tak jako na konci každé kapitoly i zde podává zcela konkrétní příklady a návody, jak k problému přistupovat...

Pomyslnou třešničkou na tomto knižním „dortu“ s obsahem 217 kapitol a řadou praktických cvičení, je pak kapitola začínající otázkou proč zde – myšleno na Zemi - vlastně jsme. Odpověď, jak ji vidí autor, je prostá: abychom se bavili a rostli. Pro potěšení nám především naše fyzické tělo poskytuje řadu příležitostí: lahodná chuť dortu s čokoládovou polevou, smích dětí, úchvatný pohled na duhu po dešti

a vše, co můžeme charakterizovat jako příjemné a radostné ... Díky všem těmto prožitkům nás baví žít, zůstáváme „ve hře“ a jsme schopni se věnovat dalšímu, pro co jsme zde, tedy růstu. Výzvy, které nás potkávají, náročné situace, kterým čelíme, rozvíjí schopnosti růstu – na emoční a duchovní rovině. Tyto lekce nás dostávají tam, kde být máme, a lidé v našem okolí v tomto procesu hrají zásadní roli. Poskytují potřebné výzvy, zpětnou vazbu, motivaci i inspiraci.

Vztahy fungují jako katalyzátor, jsou takovou „laboratoří osobního růstu“. „Ve vztazích se otevírají nezahojené rány a poskytují nám možnost a motivaci je zpracovat.“ Posouváme se díky životním výzvám, nikoli jim navzdory. Dál a dál, není žádný konec. Zkušenosti jsou neocenitelné, a i když zpočátku tak nepůsobí, zpětně zjišťujeme, že vše mělo svůj význam. „Jestli se něco mělo stát, nebo nemělo, poznáte podle toho, jestli se to stalo.“

Díky, Wille Bowene, za vskutku zajímavý materiál k přemýšlení i za užitečnou inspiraci při tancích mezi vejci našich vztahů s těmi blízkými i vzdálenějšími...

Čtenářka KB

Vztahy bez stížností: Pozitivní transformace osobních, pracovních a milostných vztahů. Will Bowen. Synergie Publishing 2018, 218 str., ISBN 978-80-7370-521-3

Stress code aneb kazateli studente...

Dokončení ze str. 3
jsou naopak rádi, že se jejich „nevkusu“ blížíte i vy, mladý služebník církve. Může dojít i k extrému, kdy vás negativně zkritizují za příliš naleštěné střevice, sako z M&S a fajnovou košili nedejbože s kolárkem, protože to u nich není zvykem. V tomto případě: Misionáři, respektuj tamní krojové zvyklosti, kvůli šíření evangelia zapři sám sebe a slušivé odění nech raději doma, zajisté přijde jiná příležitost se takhle vyvíhnout!
Pozor. Na všechny z nás, i na studenty a začínající kazatele, se vztahují pravidla společenského odívání (o chování nemluvě). Pokud si v nich nejsme jistí, zainvestujme do nějakého knižního rádce (snad stačí např. kapitola o oblečení v Homiletice - Liguš, J.; Butta, T.; Kolář P. a kol.), zhlédněme pár videí s Ladislavem Špačkem nebo požádejme služebně starší kolegy, aby nám poradili, jak módně řeší jednotlivé příležitosti.

POMOC! POPRVÉ NA VEŘEJNOSTI REPREZENTUJI CÍRKEV
Nový, nezvyklý okamžik v životě bohoslovce přichází, když poprvé veřejně reprezentuje místní církevní komunitu. Může se jednat o ekumenickou akci, promluvu v rámci oslav města, rozhovor do novin, příspěvek do lokální televize, bohoslužbu s následným „civilním“ programem na významný svátek, formální setkání s politickými / církevními představiteli města.
Zachovat klid a dobře se připravit, to snad nemusím psát... Co se týká oblečení, ze začátku je to většinou sázka. Vždycky se stane, že na ekumeně někdo dorazí v tepláčkách, ale pokuste se to nebyť zrovna vy. Napsat sem, co přesně na sebe - zvláště pro dámy a zvláště pro pány, by bylo moc jednoduché a vlastně i dost hloupé.
Tak jako praktikujete zpovědní zrcadlo, zkuste si položit podobné otázky ohledně oblečení. Zda je patřičné, zda reprezentuje vaše

poslání, zda odpovídá vašemu povolání, jestli se v tom cítíte dobře (aby nebyl vzhled na úkor „výkonu“) atd.
Ne, oblečení není rozhodující faktor vašeho povolání, ale dokud jste zatím nebyli i s tělem uchvázeni do nebe, je nedílnou součástí vaší všednosti i nevšednosti na zemi a jako budoucí duchovní byste si měli postupně nacházet svůj styl a osvojovat si společensky přijatelné oděvní normy.

Terezie Benedikta Remencová

Terezie Benedikta Remencová (1997) studuje obor husitská teologie - judaistika na HTF UK, je bohoslovka ČČSH, ráda čte, chodí po horách, jezdí na skateboardu, zajímá ji Starý zákon, liturgie a křesťanská mystika, má ráda Ježíše, lidi, čokoládu, kočky, hebrejštinu a nyní pastoračně vypomáhá v náboženské obci Havlíčkův Brod.

Mariánský sloup...

Dokončení ze str. 1
však tyto průvody z kostela zakázal. V 19. století se konal jen průvod na svátek Nanebevzetí Panny Marie.
Panna Marie se v 16. století stává protireformačním symbolem. Ačkoliv v utrakvistu byla Marie, matka Páně, v účt, jak je to zjevné u Jana Husa, Jakoubka ze Stříbra, Jana Rokycany a dalších, stala se paradoxně symbolem potlačení utrakvismu. Bylo tomu tak i v případě ideové symboliky Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, jak na to upozorňuje Zdeněk David ve své knize „Nalezení střední cesty. Liberální výzva utrakvistů Římu a Lutherovi“ vydané v českém překladu v roce 2012.
Od konce 16. století se stal symbolem bojovného a vítězného katolicismu archanděl Michael porázející draka či ďábla. Tento motiv se nachází v pražských kostelích ve sv. Vítu či Týnském chrámě. Postavy poražených ďáblů se vyskytují i na Bendlově Mariánském sloupu.

V případě Mariánského sloupu se jedná o protireformační symboliku, která zahrnuje nejen německou

či švýcarskou reformaci, ale i českou reformaci – Jana Husa, utrakvisty, Jednotu bratrskou a Jana Amose Komenského. Jde o významný duchovní proud a národní náboženskou tradici při vzniku samostatného československého státu v roce 1918 a také Církve československé husitské v roce 1920 navazující na duchovní odkaz české reformace.

Z těchto ideových důvodů – zřejmých symbolů náboženské netolerance spojených s tímto historickým, uměleckým a kulturním dílem – přijala Církev československá husitská svá nesouhlasná vyjádření. Je tomu tak i v posledním usnesení ústřední rady z konce roku 2016, ve kterém je vyjádřeno, že si v Církvi československé husitské vážíme Marie, matky Páně, která je pro nás symbolem smíření, odpuštění a lásky. Vztyčení Mariánského sloupu s protireformační symbolikou však nepodporujeme. V tomto smyslu byl zaslán dopis panu kardinálovi Dukovi na pražské arcibiskupství s prosbou o pochopení našeho pohledu.

Tomáš Butta
patriarcha

Zprávy

Setkání rodin ČČSH

Srdečně vás zveme na víkendové setkání rodin ČČSH v Krkonoších s programem pro děti i dospělé. Součástí bude celodenní výlet pro dospělé a starší děti s průvodcem, společné grilování, bohoslužba a aktivity pro děti. Setkání se uskuteční v penzionu Betlém v Janských Lázních 4. - 6. 10. Bližší informace a přihlášku najdete na www.betlempenzion.cz v záložce akce. **PČ**

Ekumenická bohoslužba

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve k účasti na ekumenické bohoslužbě vděčnosti za stvoření, která bude v úterý 8. října 2019 od 18 hodin v kostele evangelického sboru u Klimenta v Praze 1 - Novém Městě (Klimentská ul., MHD 6, 8, 15, 26, 207 Dlouhá tř.). Kázáním poslouží Milan Horák

z Obce křesťanů. Po bohoslužbě (cca od 19 hodin) bude následovat beseda s Jakubem Kašparem, náměstkem ředitele Krkonošského národního parku, na téma „Klima se mění. A co my s tím?“ **JNe**

Generál M. R. Štefánik a jeho otec Pavol Štefánik

„Generál M. R. Štefánik a jeho otec Pavol Štefánik“ je název přednášky, kterou pronese Martin Fajmon na podzimním semináři historické společnosti VERITAS. Seminář se bude konat v Pardubicích jako obvykle v sálku na faře Českobratrské církve evangelické v ulici Sladkovského 638, a to v sobotu 19. října od 10 hodin. Všichni zájemci jsou srdečně zváni. Pozn.: fara je šestý dům za evangelickým kostelem směrem od centra. **redakce**

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 16. 9. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrát – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZARTA, DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÁNDEL

úterý 17. 9. 2019, 17.00
Jan Kalfus – varhany
Yvona Škvárová – mezzosoprán
J. S. BACH, G. F. HÁNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 18. 9. 2019, 17.00
Josef Popelka – varhany
Vladimír Frank – housle
G. F. HÁNDEL, L. van BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

středa 18. 9. 2019, 20.00
CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA
Štěpánka Heřmánková – soprán
Miroslav Laštovka – trubka
A. VIVALDI, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. GERSHWIN

čtvrtek 19. 9. 2019, 17.00
SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS
Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÁNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 20. 9. 2019, 17.00
Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas
J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

pátek 20. 9. 2019, 20.00
RADIO SYMPHONY COLLEGIUM
Marek Zvolánek – trubka
A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

sobota 21. 9. 2019, 17.00
Bohumír Rabas – varhany
Miroslav Kejmar – trubka a křídlovka
A. VIVALDI, G. F. HÁNDEL, T. ALBINONI, J. PACHELBEL

sobota 21. 9. 2019, 20.00
VIVALDI ORCHESTRA PRAGA
Václav Návrát – barokní housle
Yvona Škvárová – mezzosoprán
W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÁNDEL

neděle 22. 9. 2019, 20.00
GAUDIUM CANTORUM MIXED CHOIR
Štěpánka Heřmánková – sbormistr
Přemysl Kšica – varhany
J. S. BACH, Ch. GOUNOD, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

neděle 22. 9. 2019, 20.00
CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA
Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÁNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

Z ekumeny

MEL GIBSON PŘIPRAVUJE FILM VZKŘÍŠENÍ KRISTA

Ve Svatém týdnu příštího roku se má objevit v kinech celého světa nový film Mela Gibsona „Vzkříšení Krista“ (The Resurrection of Christ). Naváže na slavné filmové ztvárnění Kristových pašjí z roku 2004 (The Passion, česky Umučení Ježíše Krista), a to jak stylem, tak obsazením. Produkce potvrdila, že v hlavních rolích se opět objeví Jim Caviezel (Ježíš), Maia Morgensternová (Maria), Christo Živkov (Pilát) a Francesco De Vito (Petr). První verzi scénáře, napsanou Danem Gordonem, přepracoval Randall Wallace (autor scénáře k filmu Statečné srdce) a zachycuje události od třetí hodiny Velkého pátku po neděli Vzkříšení, které se doposud v kinematografii objevily jen okrajově. „Některé věci, které nemohu zatím prozradit, budou diváky šokovat,“ řekl v jednom z rozhovorů Jim Caviezel, který opět vystoupí v roli Krista. „Nefeknu vám, jak Gibson postupuje, ale mohu říci, že to bude největší film v dějinách... Vzkříšení je ohromné téma... Snažíme se je uchopit přesvědčivým a poučným způsobem, aby film vnášel nové světlo a pokud možno se vyvaroval podivnosti,“ dodal americký herec. „Film se bude nořit především do duchovních dimenzí, předeslal Mel Gibson. Nemůže být totiž pouhým popisem toho, co si všichni můžeme přečíst v evangeliu. Interpretace znamená zkoumání a hledání hlubších obsahů“, uvedl režisér v rozhovoru s pastorem a evangelizátorem Gregem Lauriem.

Projekt sponzorovaný společností Samuel Goldwyn Films má rozpočet 20 milionů dolarů a využívá rekvizity a kostýmy vyrobené pro předchozí filmy.

Zdroj www.cirkev.cz, autor článku: Tomáš Tetiva

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ztracená ovce a peníz

V Ježíšových podoběnstvích (L 15,1-10) je ztracená a nalezená ovce (nebo peníz) přirovnávána k napravenému hříšníkovi. Poznáte, které z následujících vět jsou pravdivé? Pokud ano, získáte písmenka do tajenky.

Majitel měl v podoběnství pět set ovcí. ANO (J) NE (N)
Když se jedna ztratí, nechá ostatní na pustém místě a jde ji hledat. ANO (Á) NE (E)
Nalezenou ovci radostně vede na provázku. ANO (Z) NE (P)
Hned svolá všechny přátele a sousedy, aby se s ním radovali. ANO (R) NE (P)
Žena má deset stříbrných mincí, z nichž jednu ztratí. ANO (A) NE (O)
Hledá ji nejprve potmě. ANO (L) NE (V)
Z nálezu se raduje sama a nikomu nic neřekne. ANO (T) NE (A)

(Řešení z č. 35: Kdo se povyšuje.).

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.

Autor kresby: Tomáš Altman

